

ÎNALTA CURTE DE CASATIE SI JUSTITIE

SECTIA I CIVILA

COMPLETUL DE JUDECATA- C4

DOSAR: 2857/1/2012

TERMEN DE JUDECATA: 21.02. 2012

Subsemnata Varga Andrea Tünde, cetățean ungar, **mandatară a Prepoziturii Ordinului Canonic Premonstratens din Oradea** — cu domiciliu permanent în Ungaria, Budapesta, ~~Str. General Berthelot Nr 30~~, reședința în România, București, str. ~~Vaslui~~ — în calitate de recurent, în numele și în locul recurentului reclamant Feies Rudolf Anzelm- Prepozit prelat al Subscrisa Ordin,

ÎN CONTRADICTORIU CU PÂRĂȚII

- **Ministerul Agriculturii și Domeniilor**, prin reprezentanții săi legal, cu sediul în București, Bulevardul Regele Carol I, Nr.2
- și
- **Ministerul Educației Naționale** , prin reprezentanți săi legal, cu sediul în București, Str. General Berthelot Nr 30.

Ambii având calitate de părți în dosarul nr 804/1938 al acestei instanțe, cu ultimul termen de judecată la data de 4 VIII 1955, privind soluționarea recursului Ordinului Premonstratens din România, prin care Subscrisului Ordin a declarat recurs în casare împotriva încheierii Nr. 70 din 20 februarie 1937, pronunțată de către Onor. Tribunalului Bihor, secția a II-a, în dosarul Nr. 2428/1936,

**IN TERMENUL PREVAZUT DE ART.132 ALIN.1 COD. PROC. CIVILA IMI
PRECIZEZ ACTIUNEA, DUPA CUM URMEAZA:**

La data de 15 martie 2012, eu, Varga Andrea Tünde, cetățean ungar, mandatară a Prepoziturii Ordinului Canonic Premonstratens din Oradea, în calitate de recurent, în numele și în locul recurentului reclamant Feies Rudolf Anzelm- Prepozit prelat al Subscrisa Ordin, am înaintat o cerere Inaltei Curți de Casație și Justiție Secția I-Civila, în

vederea soluționării, cererea noastră, privind refacerea/reconstituirea dosarului nr 804/1938 înregistrat la Înalta Curte de Casație.

Cererea noastră privind refacerea inscrisurilor si hotararilor disparute a fost înregistrată cu nr. 3885 din 12 aprilie 2012 si formează obiectul Dosarului Inalta Curte de casatie si Justitie Sectia I Civilă nr. 2857/1/ 2012.

Trebuie sa observati că dosarul nr 804/1938 are obiect soluționarea recursului în casare, formulat de Ordinului Premonstratens din România împotriva încheierei nr 70 din 20 februarie 1937, pronunțată de către Tribunalul Bihor, secția a II-a, în dosarul nr. 2428/1936.

Totodată se impune observația că Subscrisa Prepoziturii Ordinului Canonic Premonstratens cu toate diligentele depuse nu am dat de nicio hotărâre judecătorească - sentință a dosarului nr 804/1938, înregistrat la Înalta Curte de Casație privind soluționarea recursului în casare, formulat de Ordinului Premonstratens din România împotriva încheierei nr 70 din 20 februarie 1937, pronunțată de către Tribunalul Bihor, secția a II-a, în dosarul nr. 2428/1936, între 1937-1989.

În acest sens, vă atragem atenția, că potrivit art.35 al Decretului-Lege nr. 115/1938, rectificarea înscrierii se va putea săvârși, în lipsa acordului părților, numai în temeiul unei hotărâri judecătorești irevocabile.

Prin urmare, se impune următoarele observații *pertinente, concludente* și utile soluționării prezentei cauze :

- 1) Prin adresa nr 497 din 26 ianuarie 2011, emisa de Ministerul Administratiei si Internelor Arhivele Nationale Biroul Relatii cu Publicul, privind dosarul nr 804/1938- documentul este atasat la dosarul cauzei la fila -56:

„Din verificarile evidentelor pe care le detinem a rezultat ca la fondul Inalta Curte de Casatie si Justitie in opisul general figureaza dosarul nr 804/1938 privind litigiul intre Ordinul Premonstratens si Ministerele de Razboi si al Domeniilor pentru rectificarea intabularii, dar acest dosar nu a fost depus spre pastrare al Arhivele Nationale, dupa cum rezulta din inventarul de preluare a documentelor din acest fond.”

- 2) Din dosarul cauzei in filele 111, 113 rezultă că nici in Arhiva Ministerul Educatiei Nationale nu exista documente referitoare la dosarul nr 804/1938 al fostului Tribunal Suprem.
- 3) De asemenea, potrivit răspunsului nr. 122783/23.02. 2012 rezultă că nici Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale nu deține „documentele solicitate în adresa Dumnevoastră”
- 4) In acelasi timp, în ceea ce privește activitatea de arhivare a dosarelor de către instanțele judecătorești, precizez că, aceasta se realizează in temeiul Nomenclatorului arhivistic cadru pentru instanțele judecătorești, adoptat prin Ordinul Ministerului Justiției nr 665/C/06.04.1999, care stabileste in anexele aferente, denumirea unitatilor si grupelor de documente si termenul corespunzator de pastrare al acestora, pentru fiecare categorie de instanța.
- 5) In sfarsit, trebuie sa aveti in vedere, raspunsul din 19 aprilie 2012 emis de Inalta Curte de Casatie si Justitie- Biroul de Informare si Relati Publice- din fila 97-, se menționează expres că „dosarul la care faceti referire in prezenta nu se regaseste spre pastrare in arhiva Sectiei I civila.”

Ca urmare, in conformitate cu dispozitiile art. 583 alin (1)-(3) din Codul de procedura civila, „dosarele sau inscrisurile privitoare la o pricina in curs de judecata, disparute in orice chip, se pot reface de insasi instanta investita cu judecarea pricinii.

În acest scop, instanta va fixa termen, chiar din oficiu, citand partile, martorii si expertii, va cere copii de pe inscrisurile ce i-au fost trimise de autoritati si de care partile s-au folosit sau de pe inscrisurile depuse de părți, dispunând totodată să se scoată din registrele instanței toate datele privitoare la înscrisurile ce se refac.

Copiile legalizate de pe înscrisurile dispărute ce se află în stăpânirea părților, ori altor persoane sau autorităților pot folosi la refacerea dosarului.”

De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 584 alin (1) din același Cod, **„dacă dosarul sau înscrisurile dispărute priveau o pricină în care se pronunțase o hotărâre de către prima instanță și împotriva căreia se făcuse apel, această hotărâre se va reface după cel de-al doilea exemplar al hotărârii pștrat de prima instanță, iar dacă și acel exemplar ar fi dispărut, vor putea folosi la refacerea copiile legalizate de pe hotărâre, ce s-au încredințat părților sau altor persoane”.**

Mai departe, Art. 584 alin (2) din Cod proc Civ: „În acest scop, instanța va putea dispune să se facă, din oficiu, publicații într-un ziar mai răspândit, cu arțtarea ca orice posesor al unei copii de pe hotărâre să se depună la grefa instanței care a ordonat publicația”.

De asemenea, art. 584 alin (3) din același Cod: „**Dacă hotărârea nu se poate reface pe cale arătată la alin. 1 și 2, se va trece la refacerea ei de către instanța de apel, potrivit dispozițiilor art. 583.**”

Ca urmare, potrivit art. 594 alin (4) din Cod proc. Civ.: „**Dacă dosarul, inclusiv hotărârea, nu se poate reface nici potrivit alin (3), instanța de apel va judeca din nou pricina în fond. Pentru judecata din nou a cauzei, părțile sunt obligate să facă dovada că între ele a existat litigiul ce face obiectul rejudecării și că aceasta a fost soluționat prin hotărâre judecătorească. Dovada se va face cu orice înscrisuri sau extrase din registrele ori din alte evidențe ale instanței judecătorești sau altor autorități.**”

În sfârșit, trebuie să observăm că în speță este incidenta motivului de refacerea înscrisurilor și hotărârilor dispărute, prevăzut de art. 584 alin (4) Cod Proc Civ., în sensul că **Dacă dosarul, inclusiv hotărârea, nu se poate reface nici potrivit alin (3), instanța de apel va judeca din nou pricina în fond.**

Ca atare, în conformitate cu dispozițiile art. 129 alin. (5) Cod proc. Civ., „**Judecătorii au îndatorirea să stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri temeinice și legale**”.

În acest scop, judecătorii sunt îndreptățiți să pună în discuția părților, orice împrejurări care pot duce la lămurirea pricinii și să ordone toate dovezile pe care le consideră folositoare, chiar dacă părțile s-ar împotrivi, cu singura mărghinire ca hotărârea să nu depășească obiectul litigiului.

Ca atare, în mod just trebuie să observăm, că regimul politic dictatorial care a subzistat în România începând din 1948, a împiedicat, în mod obiectiv, pe Subscrisul Ordin, să promoveze acțiune în justiție împotriva Statului Roman, pentru valorificarea dreptului la repararea pagubei pricinuite prin rectificarea inscripțiunea de sub B 1 din coala Cărții Funciare nr 1 a comunei Sânmartin la pct. 17, din partea B-foaia de proprietate - a CF nr. 1 com. Sânmartin, jud. Bihor poz. B17, intrat: la 20 martie 1937 no. 3461 c.f. în

baza încheierii de, mai sus și a art. 168 din reg. c.f. inscripțiunea de sub B1 se rectifică în sensul că proprietarul imobilelor din această coală este Statul Român cu titlul de drept rectificare”.

Mai mult, potrivit documentele istorice depuse la dosarul in cauza in filele 26, 27, 28, 29 „odată cu aplicarea Decretului Nr. 410/1959, funcționarea ordinului Premonstratensin la noi in tara se consideră desființată. Cei 6 călugări preoți care se aflau în cadrul ordinului, au declarat că doresc să se încadreze în pastorație. Seful provinciei, marele prepozit Dr. Gerinczy Pal, ultimul preot romano-catolic care oficial a luat legătură cu Vaticanul, s-a retras de bună voie de la conducerea ordinului mult înainte de apariția decretului și s-a stabilit ca simplu cetățean la Carei, întreținându-se din meditații. (...) Probleme deosebite, membrii acesti ordin, n-au ridicat și de la început au înțeles să se încadreze în dispozițiunile și legile țării.

Terenurile arabile și viile au fost predate statului, rămânând în proprietate numai bisericile și clădirile aferente.

Menționăm că una din aceste clădiri, cea din Sînmartin este foarte mare, cuprinzând 16 camere de locuit și este închiriată M.A.I.

Director, Sef Serviciu”

Prin urmare, contextul creat, era similar cu un forța majora, din cauza asta nu sa putut actiona in timp Subscrisul Ordin.

Mai mult, in anul 1980 Statul Român a scos abuziv/ilegal din patrimoniul bisericesc al Ordinului Premonstratens urmatoarele fonduri:

Administratia Prepoziturii Premonstratense Oradea 1911-1948, Liceul romano- catolic de băieți (premonstratens) Oradea 1944-1948, Gimnaziul premonstratens Oradea 1850-1950, Fondul Academia de Drept din Oradea 1790-1933/1934, Fondul Academiei de Drept din Oradea (registre) 1850/1851-1933/1934.

Mai mult, Statul Roman prin Serviciul Județean Bihor al Arhivelor Naționale, în mod nejustificat și nelegal, în mod repetat, nu mi-a permis accesul la studierea documentelor create de Subscrisa Ordin.

Prin urmare, trebuie să observați că Subscrisul Ordin, este în continuare lipsit de accesul la informațiile practice pe care fondurile create de către inaintașii nostri le conțin și la care suntem îndreptățiți să le posedăm, conform Legii Arhivelor Naționale, **coroborat cu**

dispozițiile Decretul, nr. 472/1971 publicat în „Buletinul Oficial” din 30 decembrie 1971 privind Fondul Arhivistic Național al Republicii Socialiste România.

În sfârșit, trebuie să aveți în vedere ca **Subscria Ordin, prin cererile înregistrate la Arhivele Naționale ale României cu nr 14329/30.07.2011.am** **depus cerere de restituirea integrală și urgentă a fondurilor și colecțiilor de documente create de Subscrisul Ordin**, în temeiul prevederilor art 44. alin. (1) și alin. (2) din Constituția României privind dreptul de proprietate privată, coroborat, **dispozițiile HG nr. 1218 din 1 octombrie 2008** privind recunoșterea Codul de Drept Canonic al Bisericii Romano-Catolice.

De asemenea, trebuie să observați, ca Statul Roman abia la 1 octombrie 2008 a recunoscut Codul de Drept Canonic al Bisericii Romano Catolice prin **HG nr. 1218**.

Intrucât accesul liber la justiție este consacrat, ca drept cetățenesc fundamental, atât prin art.6 pct.1 din Convenție, cât și prin art.21 din Constituția României, prin art.10 din Declarația universală a drepturilor omului, precum și prin art.14 pct.1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice. În Constituție, accesul liber la justiție este conceput ca drept al oricărei persoane de a se putea adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, garantându-se că exercitarea acestui drept nu poate fi îngrădită prin nici o lege.

Consider că dreptul privind nediscriminarea interzice situațiile în care persoanele sau grupurile de persoane aflate într-o situație similară sunt tratate diferit, precum și situațiile în care persoanele sau grupurile de persoane aflate în situații diferite sunt tratate în mod identic. A se vedea, de exemplu, CEDO, *Hoogendijk/Țările de Jos* (dec.) (58641/00), 6 ianuarie 2005.

Prin urmare, sunt convinsă, că sunteți la curent, că practica CEDO a afirmat că „dreptul de a nu face obiectul discriminării în cadrul exercitării drepturilor garantate prin CEDO este, de asemenea, încălcat atunci când statele [...] nu tratează diferențiat persoanele ale căror situații sunt semnificativ diferite”. (CEDO, *Thlimmenos/Grecia* [GC] (34369/97), 6 aprilie 2000, punctul 44. În mod similar, CEDO, *Pretty/ Regatul Unit* (2346/02), 29 aprilie 2002, punctul 88.) În mod similar, directivele UE privind nediscriminarea prevăd în mod expres posibilitatea unei acțiuni pozitive, afirmând: „în vederea punerii în practică a egalității depline, principiul egalității de tratament nu trebuie să împiedice un stat membru să mențină și să adopte măsuri specifice pentru prevenirea sau compensarea dezavantajelor legate de [un criteriu protejat]”.

În continuare, practica CEDO s-a bazat pe această definiție a discriminării indirecte în unele dintre hotărârile sale recente, susținând că „un tratament diferențiat poate lua forma unor efecte disproporționat negative ale unei politici sau măsuri generale care, deși este formulată în termeni neutri, practică discriminarea împotriva unui grup”. A se vede ca exemplu, CEDO, *D.H. și alții/Republica Cehă* [GC] (57325/00), 13 noiembrie 2007, punctul 184; CEDO, *Opuz/Turcia* (33401/02), 9 iunie 2009, punctul 183. CEDO, *Zarb Adami/Malta* (17209/02), 20 iunie 2006, pct. 80.

Prin urmare, având în vedere că Subscrisa Ordin are un BUN în sensul arătat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, astfel că se bucură de protecția art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Dreptul nostru de proprietate a fost recunoscut prin Decizia nr. 1389 din dosarul Nr.1175/111/2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție la 17 februarie 2011, prin care a rămas definitivă și irevocabilă Sentința Civilă pronunțată de către Tribunalului Bihor – Secția Civilă nr. 301/C/2009, prin care pârâta Sanifarm SA a fost obligată să emită o nouă decizie privind acordarea de despăgubiri în favoarea noastră pentru suprafața de 349 mp din parcela cu nr. top 245/9 înscrisă în CF inițial Sânmartin, în CF actual nr 1708 Sânmartin.

Prin urmare, având în vedere că restul cota de 1759 mp din parcela cu nr 245/9 apare întabulată pe Certificatului de Atestare a Dreptului de Proprietate Asupra Terenului, Seria M08 nr 1034 pentru societate comerciala cu capital de stat, înființata prin H.G.nr 1041 din 25.09.1990, sub denumirea de SC Turism Felix SA, cu sediul în localitatea Sânmartin, strada Băile Felix, județul Bihor.

În consecință, trebuie să observați că Subscrisa Ordin, are un bun în sensul articolului 1 din Protocolul nr. 1, constând din mai multe imobil litigios și terenurile aferente. In acest sens, invoc articolul 14 din Conventie combinat cu articolul 1 din Protocolul nr. 1.

Ca atare, Certificatul de atestare a dreptului de proprietate este un act administrativ cu titlu unilateral-individual, în sensul art. 2 lit. c) din Legea nr. 554/2004-republicată, iar conform art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004, persoană vătămată este orice persoană fizică sau juridică, orice grup de persoane fizice, titulare ale unor drepturi subiective sau interese legitime private vătămate prin acte administrative, iar potrivit art. 5 alin. (1) teza finală din H.G. nr. 834/1991 - „**certIFICATELE SUNT SUPUSE REGIMULUI DE PUBLICITATE IMOBILIARĂ**”.

Prin urmare, după, cum bine știți, în 1936 pedagogul Onisifor Ghibu a dispus naționalizarea/exproprierea bunurilor Ordinului Premonstratens din România prin rectificarea inscripțiunea de sub B 1 din coala Cărții Funciare nr 1 a comunei Sânmartin la pct. 17, din partea B-foaia de proprietate - a **CF initial nr. 1 com. Sânmartin, jud. Bihor poz. B17, intrat: la 20 martie 1937 no. 3461 c.f. în baza încheierii de mai sus și a art. 168 din reg. c.f. inscripțiunea de sub B1 se rectifică în sensul că proprietarul imobilelor din această coală este Statul Român cu titlul de drept rectificare**".

In acest sens trebuie sa aveti in vedere fila 95 al dosarul cauzei.

Trebuie să observați, că în Cartea Funciară nr. 1 B1- foaia de proprietate - nu a existat până la 1936 nicio tulburare a pașnicei stăpâniri, de care s-a bucurat Subscrisul Ordin neîntrerupt.

Cu alte cuvinte, în 1937 Ordinul Premonstratens din România a suferit de privarea de bunurile sale, prin violarea cu abuz de putere și greșita interpretare a paragr.148 și mai ales 168 din regulamentul cărții funduare, a art.17 alin (1) din Constituția 1923 „*Proprietatea de orice natură precum și creanțele contra Statului sunt garantate*” iar în aliniatul al (3)-lea adaugă: „*Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru cauză de utilitate publică și după o dreaptă și prealabilă despăgubire, stabilită de Justiție*”.

Nu în ultimul rând, trebuie să observați, că în 1937 era imposibil să fie admisă o cerere de rectificare c.f. pe baza art.168 din Regulamentul de Carte funciară din 15 decembrie 1855!, raportat la Ordonanța Ministerului Justiției nr. 947 din 5 martie 1888, privitoare la modificarea provizorie a regulamentului de c.f.

În acest sens, trebuie să atragem atenția, că în 1937 Tribunalul din Oradea, ca autoritate de c.f., din oficiu a depozat Subscrisul Ordin, înlocuind numele Subscrisului Ordin pe foaia de proprietate cu numele Statului Român, fără nicio judecată și fără nicio despăgubire.

În consecință, Tribunalul din Oradea în 1937 a încălcat atât regimul constituțional, cât și securitatea juridică, raportat la prevederile art. 20 alin. (3) din Constituția României din 1923 potrivit căruia: „**Drepturile câștigate se vor respecta sau se vor răscumpăra prin expropriere pentru caz de utilitate publică, după o dreaptă și prealabilă despăgubire**”, iar potrivit dispozițiilor art. 1 din Codul civil din 26 noiembrie 1864 potrivit căruia: „**Legea dispune numai pentru viitor; ea n-are putere retroactivă.**”

De altfel, potrivit art. 107 alin (4) al Constituției României din 1927 potrivit căruia: **„Puterea judecătorească nu are cădere de a judeca actele de guvernământ, precum și acele de comandament cu caracter militar”**.

De asemenea, art. 250 al Tratatul Trianon potrivit căruia: *„Contrar dispozițiilor articolului 232 și anexei Secțiunii IV, bunurile, drepturile și interesele supușilor (ressortissants) unguri sau ale societăților asupra cărora ei au controlul, situate pe teritoriile fostei monarhii austro-ungare, nu vor putea fi confiscate sau lichidate în conformitate cu aceste dispozițiuni.*

Aceste bunuri, drepturi și interese vor fi restituite celor în drept libere de orice măsuri de acest fel sau de orice altă măsură de dispozițiune, de administrațiune forțată sau de sechestru luate dela 3 noemvrie 1918 până la intrarea în vigoare a Tractatului de față. Ele vor fi restituite în starea în care se găseau înainte de aplicarea măsurilor în chestiune.” (M.O. 21 septemvrie 1920)

Va rog să observați, că Subscrisa Ordin a fost lipsit de bunul său care nu i-a fost restituit nici la ora actuala. De asemenea subscrisa Ordin, nu a dorit niciodata sa renunțe la bunul în chestiune, în acest sens, vă aduc la cunostință, că Subscrisa Ordin continuare are calității victima.

Conform jurisprudentei CEDO victima, in sensul art. 34 din conventie, este persoana direct vizata de actiunea sau de omisiunea in litigiu, existand o incalcare a cerintelor Conventiei chiar si in absenta vreunui prejudiciu; acesta are importanta numai in ceea ce priveste art. 41.

In cauza de fata trebuie să observați, că Subscrisa Ordin, in prezent se gaseste in aceeași situatie cu cea de la 20 martie 1937, din moment ce nici o instanta nu sa examinat legalitatea și temeinicia încheierii nr 3461/1937 c.f. pronunțată de Judecătoria Urbană Oradea ca autoritate de carte funduară.

Mai mult nu exista nici o hotarare definitiva în prezenta cauza, în sensul art.35 al Decretului-Lege nr. 115/1938, având în vedere că rectificarea înscrierii se va putea săvârși, în lipsa acordului părților, numai în temeiul unei hotărâri judecătorești irevocabile, in acest sens, trebuie să observați probele depuse in dosarul cauzei in filele 93, 94.

In consecință, avem interesul promovării prezentei acțiuni, având în vedere că urmărim să fie recunoscut reclamantului Subscrisul Ordin calitatea de titular al dreptului de proprietate asupra imobilelor sus menționate, cu o valoare însemnată, cu toate

consecințele ce decurg din această calitate. Nu în ultimul rând, este de necontestat că Subscrisul Ordin are un interes patrimonial, legitim, personal și direct născut și actual în promovarea prezentei acțiuni.

Mai mult, trebuie să constatați, că în speță Subscrisa Ordin, nu dorește recunoașterea continuării unui drept vechi de proprietate, ci beneficierea de un drept de proprietate pe care l-au moștenit de la înaintași lor, în conformitate cu Dreptului Canonic ale Bisericii Catolice, și pe care l-au înscris în cartea funciară la 15 decembrie 1855. Trebuie să observați că Subscrisa Ordin au plătit impozite pentru imobil și teren și am arendat Complexul Băile Felix SA, împreună cu toate supraedificiile, dependințele și parcurile aparținător Băilor Felix unei Organizații de drept Public ale Statului Român, în 1947-1949!!!!

În consecință, trebuie să observați că Subscrisa Ordin, are un bun în sensul articolului 1 din Protocolul nr. 1, constând din mai multe imobil litigios și terenurile aferente.

În acest sens trebuie să aveți în vedere că la data de 25 septembrie 2012, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a pronunțat hotărârea (definitivă) în cauza Arhiepiscopia Romano-catolică Alba Iulia împotriva României, prin care Curtea a constatat încălcarea de către statul român a articolului 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție.

Potrivit *situației de fapt* reținute de Curte, episcopul Ignatius al Transilvaniei a donat în anul 1798 reclamantei, comunitate religioasă catolică, un imobil în care funcționau o bibliotecă ("Batthyaneum") și un institut de astronomie.

Arhiepiscopia Romano-catolică Alba-Iulia, a deținut în calitate de proprietar imobilul respectiv între anii 1798 și 1947. În 1927, un acord semnat între România și Sfântul Scaun prevedea că toate bunurile aflate în posesia comunității romano-catolice din Transilvania aveau caracter ecleziastic și nu puteau fi folosite decât în scop religios.

Curtea a constatat că Arhiepiscopia Romano-catolică Alba-Iulia are cel puțin o speranță legitimă pentru restituirea bunului clarificarea situației juridice a bunului litigios. Pentru a ajunge la această concluzie, Curtea combină trei aspecte esențiale ale cauzei, și anume: elemente de drept intern, de drept internațional și aspecte sociale. Astfel, Curtea ia notă de existența unei baze legale interne pentru restituire (O.U.G. nr. 13/1998 și Legea nr. 458/2003, în vigoare), **de existența unor obligații asumate de statul român în acordul cu Sfântul Scaun din 1927 cu privire la menținerea caracterului ecleziastic al bunurilor menționate în respectivul acord și de valoarea istorică și culturală**

indubitabilă a bunului în cauză, care ar justifica pe deplin interesul reclamantei pentru restituire.

În ultimul rând, Curtea sancționează inactivitatea prelungită a statului român în aplicarea ordonanței de urgență din 1998, confirmată prin Legea din 2003, care a produs reclamantei o stare de incertitudine cu privire la situația juridică a imobilului reclamat, incompatibilă cu articolul 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenție.

Importanța acestei hotărâri rezidă în aceea că, deși este vorba despre un litigiu de proprietate, Curtea îl distinge de cererile tip *Maria Atanasiu și alții împotriva României* și că privește problema specială a restituirii bunurilor ce au aparținut comunităților religioase și naționalizate în perioada comunistă. În același sens, menționăm hotărârile adoptate anterior de CEDO în cauzele *Parohia Greco-catolică Sâmbăta Bihor*, hotărâre din 12 ianuarie 2010 și *Parohia Greco-catolică Vasile Polonă*, hotărâre din 7 aprilie 2009).

De asemenea, consider că nu există niciun scop sau interes public temeinic, prin care bunurile dobândite prin abuz ar beneficia de legislația de protecție instituită. Mai mult, trebuie să vă atrag atenția că în ce privește calitatea de bunuri publice, inalienabile, insesizabile și imprescriptibile, care nu pot fi retrocedate decât prin parcurgerea procedurii administrative specifice, este de remarcat faptul că aceste bunuri dobândesc starea juridică a bunurilor dinainte de deposedare, deci de bunuri private, care au măsuri de protecție obișnuite și pot fi retrocedate de cel care are o pretenție asupra lor.

În acest sens, considerăm, în cazul nostru este aplicarea obligatorie Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene , atât cu art 17 alin (1) potrivit căruia :

«Orice persoană are dreptul de a deține în proprietate, de a folosi, de a dispune și de a lăsa moștenire bunurile pe care le-a dobândit în mod legal. Nimeni nu poate fi lipsit de bunurile sale decât pentru o cauză de utilitate publică, în cazurile și condițiile prevăzute de lege și în schimbul unei despăgubiri juset acordate în mod util pentru pierderea pe care a suferit-o. Folosința bunurilor poate fi reglementată prin lege în lege în limitele impuse de interesul general».

Cât și art. 51 alin (1) potrivit căruia:

“Orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute prin prezenta cartă trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Prin respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri numai în cazul în care

acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.”

În consecința, solicitam să fie aplicată Directiva Consiliului 2000/43/CE din 29. 06. 2000 pentru implementarea principiului tratamentului egal al persoanelor, indiferent de originea etnică sau rasială, cât și de Tratatul privind crearea Comunității Europene și de Articolul 13 al acestuia, în particular alin. 21, 22 al acestuia, potrivit căruia : *„Reglementările cu privire la sarcina probei trebuie să fie adaptate, atunci când este vorba de un caz de discriminare prima facie și, pentru ca principiul tratamentului egal să fie aplicat eficient, sarcina probei trebuie să revină acuzatului, atunci când este adusă o probă într-un caz de discriminare.”* *„Este necesar ca statele membre să aplice reglementările cu privire la sarcina probei în cazul procedurilor de investigare a faptelor unui caz de către tribunal sau alt organism competent. Aceste proceduri sunt cele în care reclamantului nu îi este cerut să dovedească faptele, acestea fiind investigate de către tribunalul sau organismul competent.”*

Consider, că în anumite circumstanțe, autoritățile nu trebuie să rămână pasive atunci când un litigiu privind dreptul la proprietate privată este dreptul titularului de a poseda, folosi și dispune de un bun în mod exclusiv, absolut și perpetuu, în limitele stabilite de lege, este umbrit prin culpa profesională și aceste le este adus în atenție.

Ca urmare dacă examinați tuturor probelor depuse în fundamentarea acestei susțineri, inclusiv cele depuse anterior, trebuie să constatați că Subscrisa Ordin este îndreptățită, potrivit art. 584 alin (4) Cod proc Civ. la rejudecarea dosarului nr 804/1938 care are obiect soluționarea recursului în casare, formulat de Ordinului Premonstratens din România împotriva încheierii nr 70 din 20 februarie 1937, pronunțată de către Tribunalul Bihor, secția a II-a, în dosarul nr. 2428/1936.

Mai mult, concordanța cu Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene , atât cu art 17 alin (1) potrivit căruia:

«Orice persoană are dreptul de a deține în proprietate, de a folosi, de a dispune și de a lăsa moștenire bunurile pe care le-a dobândit în mod legal. Nimeni nu poate fi lipsit de bunurile sale decât pentru o cauză de utilitate publică, în cazurile și condițiile prevăzute de lege și în schimbul unei despăgubiri juste acordate în mod util pentru pierderea pe care a suferit-o. Folosința bunurilor poate fi reglementată prin lege în limitele impuse de interesul general”.

Cât și art. 51 alin (1) potrivit căruia: